

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 8 sierpnia 1983 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1982 r. o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 45, poz. 290) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 29 grudnia 1982 r. o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 45, poz. 290) i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje następujących przepisów:

1) art. 24—26 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152) w brzmieniu:

„Art. 24. 1. W sprawach, w których przed wejściem w życie ustawy rozpoczęto rozprawę główną, wymierza się opłaty według przepisów dotychczasowych; w razie jednak odroczenia rozprawy lub ponownego rozpoznania sprawy albo po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia opłaty wymierza się według przepisów ustawy.

2. Nie pobiera się opłat od wniosków i próśb złożonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 25. Traci moc dekret z dnia 23 stycznia 1947 r. o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1947 r. Nr 19, poz. 73 z późniejszymi zmianami).

Art. 26. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia.”

2) art. 1 pkt 14 oraz art. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1982 r. o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 45, poz. 290) w brzmieniu:

„14) po art. 24 dodaje się art. 24¹ w brzmieniu:

«Art. 24¹. W razie wymierzenia opłaty za pierwszą instancję przed wejściem w życie niniejszej ustawy, opłata wymierzona w postępowaniu odwoławczym nie może być wyższa od opłaty, jaka byłaby wymierzona według przepisów dotychczasowych».”

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.”

Minister Sprawiedliwości: S. Zawadzki

Załącznik do obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 sierpnia 1983 r. (poz. 223)

U S T A W A

z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych.

Art. 1. W sprawach karnych uiszcza się opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 2. 1. Skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w razie skazania na karę pozbawienia wolności:

1) 3 miesięcy	1 200 zł,
2) do 6 miesięcy	2 400 zł,
3) do 1 roku	3 600 zł,
4) do 2 lat	6 000 zł,
5) do 5 lat	8 400 zł,
6) do 15 lat albo 25 lat	12 000 zł.

2. Przepisy ust. 1 pkt 1—4 stosuje się odpowiednio w razie skazania na karę ograniczenia wolności.

Art. 3. 1. Skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, nie mniej jednak niż 600 zł, a w razie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności — w wysokości 20% od kwoty wymierzonej grzywny.

2. W razie orzeczenia grzywny na podstawie art. 75 § 1 Kodeksu karnego skazany w pierwszej instancji obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10% wymierzonej mu grzywny, nie mniej jednak niż 600 zł.

Art. 4. Opłaty nie wymierza się w wypadku orzeczenia kary dodatkowej konfiskaty mienia w całości.

Art. 5. W wypadku gdy sąd poprzestał na orzeczeniu kary dodatkowej, odstąpił od wymierzenia kary lub zamiast kary zastosował na podstawie art. 9 § 3 Kodeksu karnego środek wychowawczy albo poprawczy, oskarżony obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 600 zł.

Art. 6. W razie orzeczenia kary łącznej opłatę wymierza się od tej kary. Jeżeli kara łączna została orzeczona

wyrokiem łącznym, odrębnej opłaty od tej kary nie pobiera się.

Art. 7. W razie warunkowego umorzenia postępowania przez sąd lub prokuratora oskarżony obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 600 zł.

Art. 8. W razie nieuwzględnienia rewizji wniesionej na korzyść oskarżonego, zwróconej przeciwko rozstrzygnięciu o winie lub karze zasadniczej, sąd wymierza za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości należnej za pierwszą instancję, przy czym opłatę wymierza się od tej kary, przeciwko której była zwrócona rewizja oskarżonego.

Art. 9. Nie pobiera się opłaty w wypadku nieuwzględnienia rewizji wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego albo nieuwzględnienia rewizji nadzwyczajnej.

Art. 10. 1. W razie obniżenia lub podwyższenia wymiaru kary zasadniczej, zmiany jej rodzaju albo skazania dopiero przez sąd rewizyjny, sąd ten wymierza za obie instancje jedną opłatę według kary przez siebie orzeczonej.

2. Przepisy ust. 1 i art. 8 stosuje się odpowiednio w razie zmiany jednej z zaskarżonych kar zasadniczych.

Art. 11. Jeżeli rewizja oskarżonego nie jest zwrócona przeciwko rozstrzygnięciu o winie albo karze zasadniczej, w razie jej nieuwzględnienia, sąd wymierza za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości 600 zł.

Art. 12. Przepisy art. 8—11 stosuje się odpowiednio w razie wniesienia środka odwoławczego od orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania.

Art. 13. 1. W sprawach z oskarżenia publicznego, w których wyłącznym oskarżycielem stał się oskarżyciel posiłkowy, oraz w sprawach z oskarżenia prywatnego, w ra-

zie niewinnienia oskarżonego sąd wymierza oskarżycielowi posiłkowemu albo prywatnemu opłatę w wysokości od 1 000 zł do 4 000 zł, jednakże jeżeli oskarżony nie został niewinniony od wszystkich zarzucanych czynów — sąd może, biorąc pod uwagę ilość i rodzaj zarzutów, od których oskarżony został niewinniony, wymierzyć opłatę niższą albo odstąpić od jej wymierzenia. Opłaty nie wymierza się, jeżeli niewinnienie nastąpiło z przyczyn wymienionych w art. 25 § 1 Kodeksu karnego.

2. W razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela posiłkowego albo prywatnego sąd wymierza za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości od 1 000 zł do 4 000 zł.

Art. 14. Instytucje państwowe i społeczne występujące w charakterze oskarżyciela posiłkowego lub oskarżyciela prywatnego nie ponoszą opłat.

Art. 15. 1. W sprawach karnych uiszcza się opłaty od następujących wniosków i próśb:

1) od wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności albo kary ograniczenia wolności	300 zł,
2) od wniosku o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności albo kary aresztu	300 zł,
3) od wniosku o warunkowe przedterminowe zwolnienie	300 zł,
4) od ponownego wniosku o odroczenie ściągnięcia grzywny lub o rozłożenie grzywny na raty	2% od kwoty grzywny objętej wnioskiem, nie mniej jednak niż 200 zł,
5) od wniosku o zwolnienie z odbywania reszty kary ograniczenia wolności albo kary dodatkowej	300 zł,
6) od wniosku o warunkowe zawieszenie wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności	300 zł,
7) od wniosku o zatarcie skazania	300 zł,
8) od ponownej próśby o ułaskawienie	300 zł,
9) od wniosku o wznowienie postępowania	1 000 zł.

2. Opłaty wymienione w ust. 1 uiszcza się wraz ze złożeniem wniosku lub próśby. Do wniosku lub próśby dołącza się dowód wpłacenia opłaty do kasy sądowej. W razie wznowienia postępowania opłata od wniosku w tym przedmiocie ulega zwrotowi.

3. Organ wykonujący orzeczenie, instytucja państwowa lub społeczna, kolektyw pracowniczy, dowódca jednostki wojskowej lub kolektyw żołnierski, uprawnione do złożenia wniosku lub próśby, nie mają obowiązku uiszczenia opłat wymienionych w ust. 1.

Art. 16. 1. Wysokość przypadającej opłaty określa w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd, a w razie warunkowego umorzenia postępowania przez prokuratora — prokurator.

2. Jeżeli w orzeczeniu, o którym mowa w ust. 1, opłaty nie określono albo błędnie ustalono jej wysokość, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje sąd odwoławczy lub sąd pierwszej instancji, a w razie warunkowego umorzenia

postępowania przez prokuratora — prokurator lub sąd rozpoznający zażalenie.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie rozpoznania wniosku lub próśby bez uiszczenia opłaty.

Art. 17. 1. Do zwolnienia od opłat stosuje się odpowiednio przepisy o zwolnieniu od kosztów postępowania karnego.

2. Zwolnienie od opłat sąd stwierdza w orzeczeniu kończącym postępowanie.

3. Zwolnienie od opłat, o których mowa w art. 15, następuje w postanowieniu wydanym przed rozpoznaniem wniosku lub próśby.

4. Przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio.

5. Nie pobiera się opłaty w wypadku warunkowego umorzenia postępowania lub skazania żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową albo pełniącego służbę wojskową w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego; dotyczy to również osoby spełniającej zastępczo obowiązek służby wojskowej.

Art. 18. 1. Na orzeczenie w przedmiocie opłat przysługuje zażalenie, jeżeli nie wniesiono rewizji.

2. Na postanowienie prokuratora przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

Art. 19. 1. Za odpisy, zaświadczenia i inne dokumenty, wydawane na wniosek na podstawie akt, pobiera się od wnioskodawcy opłatę kancelaryjną, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

2. Do opłat, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wysokości i sposobu uiszczenia opłat kancelaryjnych w sprawach cywilnych.

Art. 20. 1. Prawo do ściągnięcia zasądzonych opłat przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, w którym należało je uiścić.

2. Prawo strony do żądania zwrotu opłaty przedawnia się z upływem 3 lat od dnia powstania tego prawa.

Art. 21. Przepisy ustawy stosuje się również w postępowaniu:

- 1) karnym skarbowym, jeżeli orzeczenie zostało wydane przez sąd lub prokuratora, przy czym przepisy ustawy dotyczące opłat od kary grzywny stosuje się odpowiednio także do kary pieniężnej,
- 2) sądowym — w sprawach o wykroczenia, przy czym opłata wymierzona w razie skazania na karę aresztu albo karę ograniczenia wolności wynosi 600 zł,
- 3) w stosunku do żołnierzy, z wyłączeniem żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową albo pełniących służbę wojskową w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego, przy czym opłata w razie skazania na karę aresztu wojskowego albo karę ograniczenia wolności nie może być niższa niż 1 200 zł.

Art. 22. 1. Do wykonywania orzeczeń w części dotyczącej opłat stosuje się odpowiednio przepis art. 150 Kodeksu karnego wykonawczego oraz przepisy tego kodeksu dotyczące kosztów sądowych.

2. Jeżeli suma ściągnięta nie wystarcza na pokrycie grzywny i opłat w sprawach karnych, opłaty mają pierwszeństwo w zaspokojeniu przed grzywną. Przepisu art. 151 Kodeksu karnego wykonawczego nie stosuje się.

Art. 23. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzać inne opłaty w sprawach karnych oraz zmieniać wysokość opłat ustalonych w niniejszej ustawie.